

samen thuis 2030

Op 11 mei 2023 staat de behandeling gepland van het [Initiatiefwetsvoorstel van de leden Nijboer \(PvdA\) en Grinwis \(CU\) tot wijziging van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek en de Overgangswet nieuw Burgerlijk Wetboek in verband met het afschaffen van tijdelijke huurcontracten voor zelfstandige woonruimten](#). Bijgaand de reactie van [SamenThuis2030](#) op Amendement 36195 nr. 8 van het lid Beckerman, dat afschaffing van jongerencontracten wil regelen.

SamenThuis2030 vraagt aandacht voor de preciaire situatie van jongeren in de huidige wooncrisis, in het bijzonder van dak- en thuisloze jongeren. Jongerendakloosheid neemt toe en dat is geen natuurverschijnsel. De rechten van huurders en woningzoekenden zijn in de loop der jaren steeds verder uitgehold en de positie van woningzoekenden is alsmaar verslechterd. Hoewel een reeks aan maatregelen en factoren heeft geleid tot een benarde uitgangspositie van jongeren op het gebied van huisvesting, kunnen recente signalen over aanzienlijke toename van jongerendakloosheid (en de groeiende groep *dreigend* dak- en thuisloze jongeren) niet worden los gezien van de uitermate zwakke rechtspositie van jongeren in het bijzonder.

Leden van SamenThuis2030 [herkennen de signalen](#) van toenemende (dreigende) jongerendakloosheid uit de praktijk. We constateren dat de *Wet doorstroming huurmarkt* (2015) en de introductie van *tijdelijke* jongerencontracten leidde tot een verslechtering van de woon- en rechtspositie van jongeren, via een opstapeling van constructies en contracten; denk hierbij bijvoorbeeld aan tijdelijke kamer-, campus- en hospita contracten en de wildgroei aan woonvormen die woon- en huurrechten van jongeren aantasten.

Wonen is een universeel mensenrecht en dakloosheid vormt de meest extreme schending van dat recht. In de *Lissabon Verklaring* (2021) heeft de Nederlandse regering afgesproken om dakloosheid uit te zullen bannen in 2030. In het *Nationaal Actieplan Dakloosheid: Eerst een Thuis* (2022) wordt dit streven herbevestigd en vormen de *Housing First* systeemaanpak en preventie centrale uitgangspunten om dit te realiseren.

Wij stellen tot onze spijt vast dat het Initiatiefwetsvoorstel de rechtsonzekerheid die samenhangt met tijdelijke verhuur voor specifieke doelgroepen, waaronder jongeren, in tact laat. Dit is een fundamentele omissie, die op gespannen voet staat met het recht op huisvesting en genoemde toezeggingen en plannen in de context van de bestrijding van dak- en thuisloosheid. Om dak- en thuisloosheid onder jongeren effectief te voorkomen en te bestrijden is het nodig dat de woon- en huurrechten van jongeren worden hersteld en beschermd.

Tijdelijkheid doet afbreuk aan de rechtspositie van jongeren; het brengt ze in meerdere opzichten in een afhankelijke positie en (dreigend) verlies van een woning leidt bovendien tot aanzienlijke psychische stress. Het maakt van jongeren een kwetsbare groep, en vergroot het risico op dak- en thuisloosheid. SamenThuis2030 erkent dat sommige tijdelijke contracten als *tussenplossing* kunnen dienen, als opmaat naar duurzame huisvesting. Tijdelijkheid kan echter niet de norm zijn en in principe is SamenThuis2030 dan ook tegen tijdelijke verhuur.

SamenThuis2030 onderstreept dat beschikken over onvoorwaardelijke woonruimte een randvoorwaarde is om zelfstandig een leven op te bouwen, je plek in de maatschappij vorm te geven en te werken aan bestaanszekerheid. Voor jongeren, en bij uitstek dak- of thuisloze jongeren, is woonzekerheid in de vorm van een stabiel (t)huis dan ook absoluut noodzakelijk. Wie jongerendak- en thuisloosheid wil voorkomen in lijn met *Housing First*, pakt de *tijdelijkheid* van jongerencontracten aan.